

Sfinții sunt rodul arborelui Bisericii

Un articol al Mons. Flavio
Capucci, postulator al cauzei de
canonizare a lui Josemaría
Escrivá, cu ocazia consistoriului
din 26.02.02 de la Roma.

06.03.2002

Sfinții sunt rodul prețios al arborelui
Bisericii. Existența lor este
impregnată de iubirea care formează
Trupul mistic al lui Cristos. Ei și-au
petrecut viața în comuniune cu toți
frații de credință, și au promovat
întotdeauna unitatea. Văzând cum

decurge viața unui sfânt, este ușor de aflat firul conducător al acestei comuniuni.

Josemaría Escrivá s-a născut la începutul secolului trecut, în sânul unei familii creștine, la Barbastro (Spania). El a putut să vadă și să-și însușească din exemplul părinților săi naturalețea și frumusețea virtuților: o viață simplă într-un cămin creștin normal, trăită în muncă cinstită, slujire, bucurie, rugăciune, durere și afecțiune. După ce a frecventat grădinița la *Fiicele carității*, urmează primele clase într-un Colegiu al Școlilor Evlavioase, unde progresează și în abecedarul doctrinei creștine. Își începe devreme viața sacramentală, călăuzit și îndrumat de părinții săi și de preoții din localitate. Josemaría își va aminti mereu cu afecțiune de bunăvoința călugărului care i-a ascultat prima spovadă. În acest timp, numărul surorilor sale se

mărește, și, odată cu venirea noilor copii, și fericirea părinților crește.

În 1915, după ani foarte grei, marcați de încercări și necazuri, familia se mută la Logroño. Acolo, în cursul iernii anului 1917, urmele lăsate pe zăpadă de un călugăr carmelit desculț mișcă inima tânărului Josemaría, făcându-l să se întrebe: "Iar eu, ce fac pentru Dumnezeu?". Odată cu această întrebare începe un itinerar de generozitate totală, pe care nu-l va străbate niciodată singur. El se poate bizui pe harul lui Dumnezeu, pe părinții săi, pe frații și surorile sale, precum și pe exemplul multor persoane. Presimte că Dumnezeu are planuri pentru viața lui, însă încă nu știe ce anume. Intră în seminar, unde preoți cu experiență îl ajută să-și consolideze vocația și să-și canalizeze dorințele de a împlini voința divină. Euharistia devine centrul întregii sale existențe. Gândurile și faptele sale se

concentrează în jurul lui Isus din sfântul sacrament, marea iubire a vieții sale și fundamentul comuniunii în Biserică.

Începând cu momentul în care primește hirotonirea sacerdotală, în 1925, se dăruiește cu abnegație pentru exercitarea misiunii sale în mijlocul oamenilor de diferite condiții, dar mai ales în mijlocul celor săraci și bolnavi. Le cere să se roage pentru el, singura forță în care are încredere că-l va ajuta să împlinească această voință a lui Dumnezeu, pe care nici acum Josemaría nu o întrevește. Începând cu anul 1927 se stabilește la Madrid, unde se ocupă de bolnavii din spitalele conduse de călugărițe sau de alte persoane de bunăvoință care, în anii aceia grei pentru Biserica catolică din Spania, își riscă astfel sănătatea și uneori chiar viața. În timpul acestor primi pași ai preoției sale, beneficiază de îndrumarea

spirituală a unui părinte iezuit, și lucrează mai mulți ani ca preot în diferite mănăstiri.

În 1928, după multă rugăciune, i-a ființat Opus Dei. Josemaría, fără a înceta să se ocupe de cei săraci și bolnavi, începe să facă apostolat în rândul studenților, funcționarilor, muncitorilor, artiștilor, și, de asemenea, în rândul preoților. El îi invită pe toți să-l urmeze îndeaproape pe Cristos, străduindu-se să-și sfințească munca de zi cu zi. Începând din acest moment, desfășoară neobosit apostolatul Opus Dei, iar dăruirea sa impresionează mii de persoane din toate mediile profesionale și sociale, care simt forța chemării la vocația creștină.

În anii '40, în afara intensei activității preoțești pe care o desfășoară în rândul laicilor, la cererea episcopilor, ține reculegeri spirituale pentru mii de preoți din numeroase dieceze din

Spania. Încurajează numeroase vocații la preoție și la viața consacrată și îi îndeamnă pe toți să persevereze pe drumul lor, atunci când trec prin momente grele.

Când a murit fondatorul Opus Dei, în 1975, mii de scrisori de la preoți, călugări, episcopi, membri ai asociațiilor de credincioși și numeroase alte persoane au început să sosească la Postulatura pentru cauza beatificării și a canonizării, cerând deschiderea procesului de canonizare a "prietenului lor Josemaría". Prelatura se bucură și azi de afecțiunea tuturor acestor prieteni ai fondatorului. Ei s-au înmulțit după 1975, datorită răspândirii învățăturilor și scrierilor lui... Pentru a nu cita decât un singur exemplu, există astăzi peste 500 de comunități contemplative, de bărbați și de femei, în numeroase țări ale lumii, care cooperează cu Opus Dei,

și care susțin activitatea sa prin rugăciunea lor neîncetată.

Istoria personală a Mgr Josemaría Escrivá și istoria instituției pe care el a fondat-o se înscriu în comuniunea eclezială, această trăsătură caracteristică a biografiei sfinților, "care încarnează și manifestă esența însăși a misterului Bisericii" și care, mărturie a iubirii, reprezintă chiar "inima" acesteia (*Novo millennio ineunte*, nr.42). Papa îi invită pe toți creștinii "să facă din Biserică, școala și casa comuniunii" (nr. 43), și prin faptele lor. Iar odată cu canonizările, el propune un exemplu elocvent al acestei spiritualități de comuniune. Da, contemplându-i pe sfinți, ni se pare firesc să-i vedem ca pe un "frate în credință, în unitatea profundă a Trupului mistic, considerându-l deci ca 'unul dintre ai noștri', 'un dar pentru mine' " (nr. 43): conștiința de a fi primit acest dar naște în inimă

sentimente de gratitudine față de
Dumnezeu și față de Biserică.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/sfintii-
sunt-rodul-arborelui-bisericii/](https://opusdei.org/ro-ro/article/sfintii-sunt-rodul-arborelui-bisericii/)
(16.03.2026)